

Пропонований аналіз являє собою тільки першу, початкову стадію дослідження дуже об'ємної і багатой матеріалом теми. Однак уже на цьому етапі зрозуміло, що таке дослідження дозволяє по-новому осмислити розвиток флористичної тематики в образотворчому мистецтві.

Список використаних джерел:

1. Вишнякова С. В. История Флористики / С. В. Вишнякова. – Екатеринбург : [УГЛТУ], 2016.
2. Урсу Н. А. Флористические мотивы в изобразительном искусстве [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/libs/stattya/2185-floristichni-motivi-v-obrazotvorchomu-mistetstvi-tsikl-besid-dlja-uchniv-5-7-klasiv.html>
3. Карташова Н. С. Флористика в истории и традициях / Н. С. Карташова. – М.; Берлин : Директ- Медиа, 2017.
4. Растительный код. Живопись средневековья [Електронний ресурс]. – Режим доступу до статті: <https://agritura.livejournal.com/172199.html>
5. Растительные элементы в графике и живописи Леонардо да Винчи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://leonardoteka.wordpress.com/2016/12/03/%D1%80%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D1%8B%D0%B5-%D1%8D%D0%BB%D0%B5%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%D1%8B-%D0%B2-%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D0%B8%D0%BA%D0%B5-%D0%B8-%D0%B6%D0%B8%D0%B2/>
6. Флора. Искусство Италии 15 века. Ренессанс [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://smallbay.ru/artrenew/botticelli07.html>
7. Урсу Н.О. Флористичні мотиви у мистецтві Бароко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/3_ANR_2012/Pedagogica/3_99588.doc.htm
8. Опис картини Ван Гога «Соняшники» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dovidka.biz.ua/opis-kartini-van-goga-sonyashniki/>
9. Урсу Н.О. Флористичні мотиви у мистецтві кін. XIX – поч. XX ст. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/19_AND_2012/Pedagogica/3_112468.doc.htm
10. Природные мотивы Альфонса Мухи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://damiafloraldesign.blogspot.com/2010/01/blog-post.html>
11. Кузвесова Н.Л. Графический дизайн: от викторианского стиля до ар-деко / Н.Л. Кузвесова. – Москва, «Юрайт», 2018.

Логвинчук М.І.

студентка,

Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури

ФОТОГРАФІЯ ЯК ФЕНОМЕН У СУЧАСНОЇ ХУДОЖНЬОЇ ПРАКТИКИ

Фотографія – це зафіксований момент, де основне творче завдання полягає у пошуку та виборі композиції, освітлення і моменту фотознімку, а камера – ідеальний інструмент для цього. Побудування кадру визначається вмінням і навичками, а також особистими уподобаннями і смаком фотографа, що характерно для будь-якого виду мистецтва.

Відкриття фотографії стає великою подією в історії світової культури. З її появою суспільство збагачується принципово новими можливостями. Світлина втілює у життя мрії людини щодо точної фіксації і тривалого зберігання зображень навколишнього світу явищ і предметів.

Першими камерами, що виготовлялися у Франції і Англії на початку 1840-х років, користуватися могли лише самі винахідники й ентузіасти. Оскільки не було фахових фотографів, які би розуміли сам цей процес. Це була художня діяльність, без ніяких претензій на те, щоби називатися мистецтвом. Мистецтвом вона стала тільки у період індустріалізації. Завдяки розвитку техніки у фотографії з'явилися соціальні застосування, що дало усвідомлення її як мистецтва. Протягом останніх десяти років фотографія стала майже такою же популярною розвагою як танець. Отже, нею, як будь-якою масовою формою мистецтва більшість людей займається не у художніх цілях. Вона стає соціальним ритуалом, інструментом реалізації, а художники з появою фотографії, пішли у фотографи, бо вважали, що фотографія є легшим засобом самовиразитися, з найменшими затратами.

Мета нашого дослідження полягає у тому, щоб простежити взаємозв'язок живопису і фотографії протягом співіснування обох видів мистецтв, визначити особливості їх взаємодії.

Павленков Ф.Ф. у журналі «Фотограф» 1864 року наголошував: «Деякі, вказуючи на непомірне розмноження фотографів, з жалем (абсолютно марним) помічають, що «ці бур'яни» заглушають справжнє мистецтво, і що фотографія, «це створення машини», тіснить живопис, відбираючи в її адептів кошти для існування. Який наклеп! Фотографи не заглушають мистецтво, але освіжають його, виганяють з його області тих паразитів мистецтва, які часто компрометували і компрометують витончене в очах публіки. Тепер посередній художник не може триматися; він повинен скласти свою палітру, опустити пензель і шукати собі інших занять. Тоді, як майстра живуть і завжди будуть живі...» Автор, утім, робить висновок: «Ще буде витрачено десятки стоп паперу, написано сотні статей, брошур, памфлетів, поки фотографія займе належне, безапеляційне місце в ряду витончених мистецтв ... » [26, с. 408-409, 414].

Мистецтвознавець Іполит Тен вказує, що фотографія представляє мистецтво, яке відтворює за допомогою ліній і світлотіні в одній площині найбільш точно і безпомилково обриси та форми предмета. Знімок є, без сумніву, корисною підмогою для живопису; іноді він отримує художнє застосування в руках досвідчених і здібних людей, але тим не менше він і не думає ставати на одну дошку з живописом» [24, с. 136].

Художник Едгар Дега також зацікавлено вивчав знімки людей і тварин у русі, і ніхто з художників не відображав в живописі мить настільки переконливо, як Дега. Французький поет Поль Валері писав про нього: «... Він любив і цінував фотографію вже у той час, коли інші художники нею нехтували або не наважувалися зізнатися, що користуються нею» [14, с. 221]. Художник не тільки слідкував за розвитком фото, а й сам зайнявся зйомкою.

Ян Булгак [5] стверджував, що фотограф, подібний будь-якому художнику, ставить за мету відтворити не самі предмети видимого світу, а своє особисте враження від побаченого.

Поряд з цим, можна стверджувати, що сучасна фотографія стала повноправним явищем культури. Вона має властивість відображати ту ступінь свідомості, яка відтворює даний час у суспільстві. Фотограф вбирає в себе все, що відбувається в суспільстві та культурі, і його роботи розкривають багато соціальних проблем. Нерозривний зв'язок з масовою культурою також є суттєвою рисою сучасного фотомистецтва. Воно закріплюється у житті сучасної людини, ставши однією з форм її свідомості.

Фотографія має зв'язок з безпосереднім життям людей, пов'язана з їх культурою, традиціями, з ритмом повсякденного життя, з душею окремої особистості в її щоденних проявах, у чому можна переконалися, якщо розглянути кілька конкретних прикладів. У першу чергу необхідно згадати американську фотографію Сідні Шерман, яка є одним з найвідоміших представників фотомистецтва ХХ століття. У всіх її роботах піднімаються актуальні для сучасного суспільства проблеми, які авторка створює шляхом зміни костюмів, гримів і образів, які продумані до деталей. Вона ставить питання про роль жінок у суспільстві, про місце художника у тому ж соціумі та його культурі, відображає тему жіночого образу сучасності. Чорно-білі сцени з фільмів, історичні портрети, жіночі образи, манекени, натюрморти з першого погляду справляють шокуюче враження на невідготовленого глядача, але під відвертою потворністю ховається глибина підтекстів і смислів.

Течія пікторіалізму в фотографії виникла як прагнення вдосконалювати фотографію, наближати її до живопису, графіки й акварелі, представляючи собою цілу філософію, естетику і жанр, у рамках яких були створені видатні фотографії кінця ХІХ - початку ХХ . Французький фотограф Робер Демаші показав себе портретистом, який тонко передає характер моделі. У його роботах стирається грань між фотографією і живописом: сміливі, широкі мазки обрамляють фігури людей, закручуються навколо них вихором штрихів. Для створення подібних ефектів Демаші застосовував особливу ретуш: вискрібав ділянки занадто щільних місць на негативі. Він також увів у практику перенесення олійних зображень з желатинового паперу на японський, що надавало знімку характер графічного твору.

Таким чином, ми можемо зробити висновок, що у ХХ столітті, коли техніка фотографії вдосконалилася, з'явилися зручні фотоапарати, фотографія перетворилася з допоміжного засобу на один з видів візуального мистецтва. Фотограф є художником, який володіє – фототехнікою і фотоматеріалами, використовуючи образотворчі засоби (точка зйомки, ракурс, композиція, план, перспектива, освітлення). Митець у фотомистецтві висловлює особисте ставлення до явища через ракурс зйомки, розподіл світла, світлотіні, передачу своєрідності природи, вміння правильно вибрати момент зйомки, зафіксувати момент. Фотографія – це не тільки діафрагма, витримка, оптика об'єктива, пікселі. Фотографія – це дослідження. Незалежно від вибору плівки або

цифрової фотокамери головне у фотографії – помітити те, що зазвичай залишається непоміченим, і поділитися побаченим з іншими.

Список використаних джерел:

1. Булгак Я. Фотографічні бесіди / Вісник фотографії. – М., 1913. – № 6. – С. 153-154.
2. Лапин А. И. Фотографія як... Навчальний посібник. М.: Видавництво Московського університету, 2003. – 296 с.
3. Павленков Ф. Мистецтво в фотографії, СПб.: Фотограф, 1864. – № 17-18. – С. 408-409, 414.
4. Васнецов А. Мистецтво. – М., 1908. – 141 с.
5. Дега Е. Листи, спогади сучасників. – М.: Мистецтво. – 1971. – 142 с.

Лозовий В.С.

студент,

Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури

ЗНАЧЕННЯ ОБРАЗУ ДИТИНИ В СКУЛЬПТУРІ АНТИЧНОЇ ГРЕЦІЇ

До теми дитини зверталось безліч скульпторів різних історичних періодів. Один з перших та найхарактерніших є період античності. Попри великий багаж творів на дану тематику і попри деякі спроби його дослідження, образ дитини в античному мистецтві не розглянутий в тій мірі якої заслуговує. Було б доречним звернути увагу на способи передачі саме дитячого образу в скульптурних творах в контексті даної епохи і розглянути його трактування відповідно до змін історичних процесів та індивідуальних пошуків скульпторів.

Скульптура з'явилася задовго до того як образ дитини став популярним предметом зображення в ній. Перші спроби створення об'ємних форм подібних до людського тіла ми знаходимо ще в часи первісного суспільства, період де домінував матриархат. Можемо побачити спрощені фігурки жіночого тіла, яке було символом родючості землі і материнства. Та здебільшого створювались зображення тварин, що символізували сили природи і мали магічне значення [1]. Лише в періоди античної Греції, в часи появи полісів та зародження демократії, мистецтво скульптури розвивається в сторону класичного реалізму. Відбувається перехід до реалістичного зображення людини.

У античному мистецтві ми спостерігаємо появу дитячих фігур, як символ прекрасного, наївного та чистого. Образ дитини часто поєднувався з фігурами дорослих, значно рідше дитина мала самостійну роль в композиції, а інколи взагалі відігравала роль лише певного антуражу, як у давньогрецького скульптора Скопаса в статуї «Арес» (Марс), що дійшла до нас у вигляді копії. Вона датується 2 пол. IV ст. до н. е. Маленький Ерот (пропорційно значно менший за розмірами за фігуру Ареса) грається схований під ногою бога війни і губиться в інших деталях, не привертаючи до себе особливої уваги. Скопас у своїх творах відходить від традицій та канонів це можна бачити в «надгробку юнака з річки Іліса» [2].